

Το Μεγάλο Ταξίδι του Μικροσκοπικού Δράκου Λάκη

Ο Λάκης, με δέρμα βαθύ γκρι και φωσφοριζέ κίτρινες ρίγες, αποφάσισε πως ίσως θα έπρεπε να αλλάξει χρώμα για να μοιάσει με τους υπόλοιπους δράκους. Είδε το μπουκαλάκι με τη χρυσόσκονη στο τραπέζι και σκέφτηκε ότι, τόσο μικρός που ήταν θα μπορούσε να βουτήξει μέσα και να βαφτεί ολόκληρος.

«Η χρυσόσκονη λαμπυρίζει στο φως» σκέφτηκε, «οπότε, θα καλύψω το σώμα μου με χρυσόσκονη και θα λάμπω σκορπώντας το φως παντού! Αλλά τι χρώμα χρυσόσκονη θα πρέπει να διαλέξω;» αναρωτήθηκε. «Ο ήλιος κάποτε είναι κίτρινος και άλλοτε άσπρος, κάποτε κόκκινος και άλλοτε πορτοκαλί ή ακόμα και ροζ!» συνέχισε ο Λάκης απαριθμώντας όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου και προσπαθώντας να αποφασίσει.

Η γιαγιά του τότε, που καθόταν στην πολυθρόνα της διαβάζοντας τα μυθιστορήματά της, τον άκουσε και του είπε: «Μα αγαπημένο μου δρακάκι, ο ήλιος δεν αλλάζει χρώματα. Τα χρώματα που βλέπουμε στον ήλιο είναι απλούστατα αντανάκλασεις των όσων τον περιβάλλουν».

Ο Λάκης κοντοστάθηκε. «Αυτό είναι!» αναφώνησε. «Μπορώ να γίνω καθρέφτης συναισθημάτων! Θα πετώ από πόλη σε πόλη και θα σκορπίζω τη χαρά στα υπόλοιπα πλάσματα!»

Με αυτή του τη σκέψη, ο Λάκης ξεκίνησε το ταξίδι του για να ανακαλύψει τον κόσμο.

Λέγετε, μάλιστα, πως έφτασε μέχρι το μακρινό Έβερεστ. Θεάθηκε ψηλά στο βουνό αυτό να χορεύει σε τρελούς και ξέφρενους ρυθμούς. Οι κάτοικοι των γειτονικών χωριών έστηναν μαζί του πανηγύρια και γιορτές. Μέχρι τη μέρα που ο Λάκης συνέχισε το ταξίδι του.

Πρόσεξε κάτι στον ορίζοντα. Προχωρώντας με γρήγορα φτερουγίσματα έφτασε σε μια άλλη χώρα, πέρα από τον ωκεανό, πάνω από τα βουνά και μέσα από τις γέφυρες. Ήταν μια χώρα με ήρωες κινουμένων σχεδίων, που όταν κοίταζε κανείς ψηλά ανάμεσα στον ουρανό έβλεπε ουρανοξύστες, περίεργα πουλιά και νεραίδες να πετούν. Ήταν μια πόλη που θύμιζε ταυτόχρονα τη Νέα Υόρκη, τη χώρα των κινουμένων σχεδίων και μια νεραϊδούπολη. Ήταν μια πόλη μαγική που οι κάτοικοί της την έλεγαν Χρυσοσκονόπολη.

Τα πλάσματα εκεί, όμως, ήταν σκυθρωπά. Ο Λάκης ήθελε να μιλήσει με κάποιον γιατί ένιωθε μοναξιά. Αν και είχε αρχίσει να συνηθίζει το μικρό του μπόι, αφού περνούσε απαρατήρητος και δεν τον πείραζε κανένας, αποφάσισε πως ήταν καιρός να το αλλάξει αυτό. Άνοιξε το στόμα του, και αντί να μιλήσει του ξέφυγε μια φλογίτσα. Προς μεγάλη του έκπληξη, κανείς δεν γύρισε να τον κοιτάξει.

Μόνο ένα κοριτσάκι, η Νεραϊδίνα που ήταν από τα λιγοστά παιδιά που απέμειναν στη Χρυσοσκονόπολη να κάνουν βόλτες με το ποδήλατό, θέλησε να τον πλησιάσει. Βλέπετε, ένιωθε και εκείνη μοναξιά.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε το κοριτσάκι.

«Είμαι ο Λάκης, ο μικροσκοπικός δράκος. Θέλεις να κάνουμε κάτι για να σταματήσουν τα πλάσματα και να μας κοιτάζουν για λίγο;» ξεφούρνισε αυθόρμητα ο Λάκης.

Το πρόσωπο του κοριτσιού έλαμψε από χαρά. Οι δυο τους έγιναν αμέσως φίλοι.

Ο Λάκης τότε πήρε μια σανίδα που ήταν αφημένη στην άκρη του δρόμου και δοκίμασε να την σπρώξει όπως είχε δει τους φίλους του να κάνουν. Αλλά το ποδαράκι του ήταν τόσο μικροσκοπικό που δεν τα κατάφερε. Τότε ζήτησε από τη Νεραϊδίνα το ποδήλατό της. Ανέβηκε με μιας πάνω και άρχισε να κάνει ακροβατικά και ζογκλερικά. Και τότε έγινε κάτι μαγικό. Όλοι σταμάτησαν αυτό που έκαναν και άρχισαν να χειροκροτούν και να γελούν!

Ενθουσιασμένος με τη χαρά που είχε σκορπίσει στα σκυθρωπά πλάσματα, ο Λάκης συνέχισε τα κόλπα του πετώντας κορίνες, ανεβαίνοντας σε πελώριες μπάλες και κάνοντας κάθε λογής κόλπα.

Όταν πια ξεκίνησε να βραδιάζει οι δυο φίλοι ξεκίνησαν για το δέντρο όπου έμενε η Νεραϊδίνα.

Στον δρόμο συνάντησαν ήρωες γνωστούς. Κάποια στιγμή διασταυρώθηκαν με τον — γνωστό — Σκρουτζ και ο Λάκης κοντοστάθηκε. Ο Σκρουτζ, κοιτάζοντάς τον από τα νύχια μέχρι την κορφή, του είπε: «Μα εσύ δεν είσαι από εδώ. Τι γυρεύεις στη Χρυσοσκονόπολη;»

Τότε ο Λάκης, χωρίς να το σκεφτεί, απάντησε πως είχε μαγευτεί από την περίεργη πόλη. Συνέχισε λέγοντας πως ήθελε και αυτός να γίνει ήρωας ενός παραμυθιού.

Όταν έφτασαν στο δέντρο, η Νεραϊδίνα και ο Λάκης ξεκίνησαν να μιλούν. Έλεγαν πως ο καθένας τους ήθελε να αλλάξει τον κόσμο. Είπαν για το πώς το θέατρο, η μουσική και η τέχνη δίνουν χαρά σε κάθε πλάσμα. Όπως και το παγωτό (αλήθεια, ξέρει κανείς σας κάποιον που να μην του αρέσει το παγωτό;!).

Και μόλις πριν τους πάρει ο ύπνος συμφώνησαν πως τις επόμενες μέρες θα σκορπούσαν χαρά!

Θέατρο + Μουσική + Τέχνη + Παγωτό = Χαρά

Το επόμενο πρωί κιόλας ξεκίνησαν να μαθαίνουν μουσική. Προγραμμάτισαν και τις πρώτες θεατρικές παραστάσεις τους στο πάρκο της γειτονιάς. Το πρώτο τους θεατρικό είχε θέμα έναν δράκο που φοβόταν τα ποντίκια, αλλά ήθελε ένα ποντίκι για κατοικίδιο. Μπορείτε να φανταστείτε το γέλιο που έκαναν οι θεατές.

Στο δεύτερο θεατρικό τους συνεργάστηκαν με ελέφαντες και τίγρεις, μαϊμούδες, ιπποπόταμους, ζέβρες και αγελάδες, έναν τρελό κροκόδειλο με παπιγιόν στο στόμα, με σκύλους και γατάκια και δυο τρελά λεοπαρδαλάκια. Πολύ γέλιο!

Σε μια άλλη παράστασή, ο Λάκης στάθηκε σε δύο ξυλοπόδαρα, πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να τραγουδάει και να χορεύει σάμπα.

Οι παραστάσεις τους είχαν επιτυχία και τα πλάσματα της Χρυσοσκονόπολης ήθελαν να τους βλέπουν συνέχεια σε νέες περιπέτειες. Για πρώτη φορά ο Λάκης ένιωθε πως μπορούσε να βοηθήσει τους άλλους μοιράζοντας γέλιο και χαρά.

Οι δυο φίλοι αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν μια έκθεση ζωγραφικής. Έτσι στρώθηκαν στη δουλειά για να φτιάξουν μια σειρά από πίνακες. Σε αυτούς απεικόνισαν περίεργους δράκους που έτρεχαν, είχαν 25 πόδια και 95 χέρια ο καθένας.

Έχοντας μοιράσει χαρά και γέλιο με την καινούργια του φίλη μέσα από τις τέχνες, είχε έρθει η ώρα να δοκιμάσουν την τύχη τους στην μαγειρική. Αγόρασαν ένα παγωτατζίδικο, ξέρετε, απ' αυτά που κάνουν βόλτες στην παραλία παίζοντας αυτή τη χαρούμενη μουσική. Έπειτα, έβγαλαν όσα καζάνια είχε στην κουζίνα της η Νεραϊδίνα και ξεκίνησαν τις δοκιμές για την απόλυτη συνταγή παγωτού. Σύντομα κατέληξαν στην πιο σπουδαία, όπου τα μυστικά συστατικά ήταν κάθε λογής φρούτα: Φράουλες, βατόμουρα, λεμόνια, μπανάνες, μανταρίνια, ακτινίδια και φυσικά κόκκινα μήλα της φωτιάς.

Μαζί οι δυο φίλοι έφτιαξαν μια πινακίδα: «Εδώ πωλείται το καλύτερο παγωτό στη Χρυσοσκονόπολη».

Η αποχαιρετιστήρια παράσταση

Κάποια στιγμή ο Λάκης ένιωσε πως είχε έρθει η ώρα να γυρίσει στο δρακοχώρι του. Σκέφτηκε, τότε, μαζί με τη Νεραϊδίνα μια τελευταία παράσταση που να συνδυάζει όλα όσα είχαν κάνει τις τελευταίες μέρες μαζί. Πήραν το φορητό-παγωτατζίδικό τους και από τις ντουντούκες ανακοίνωσαν σε όλους ότι ο Λάκης θα έδινε μια μοναδική παράσταση για να αποχαιρετήσει τους φίλους του στην Χρυσοσκονόπολη.

Φόρεσε μια στολή φτιαγμένη από καλαμπόκια και πήδηξε σε μια πισίνα με βούτυρο. Έπειτα, πήρε φόρα και έκανε μια βουτιά με χάρη στο ηφαίστειο* φτιάχνοντας έτσι ποπ-κορν για ολόκληρη την πόλη.

Ήταν το τέλειο αποχαιρετιστήριο πάρτι για μια νέα αρχή!

*Όλοι ξέρουμε πως οι δράκοι δεν φοβούνται τα ηφαίστεια, αφού το ανθεκτικό τους δέρμα αντέχει στις πιο ψηλές θερμοκρασίες